

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சித்தாந்தம்.

தோகுதி ௫.]

1916ஸ் ஆகஸ்டுமீ

[பகுதி ௮.

தைத்திரீ யோபநிஷத்து.

ஆனந்தவல்லி.

4-வது அநுவாகம்.

வாக்குகள் மனதுடன் எதின்னு மடையாமல் திரும்பிவிடுகின்றன
வோ, அந்தப்பிரம்மத்தில் ஆனந்தத்தை யடைகிறவன் எக்காலத்திலும்
பயப்படுகிறதில்லை.

மனோமயத்தைவிட வேறானது உள்ளேயிருக்கிற விஞ்ஞான விகார
மான ஆத்துமா, அதனால் இது பூரணமாயிருக்கிறது.

அவன் பூருஷாகாரமே அவன் பூருஷாகாரத்தை அனுசரித்து இவன்
பூருஷாகாரம், அவனுக்குச் சிரத்தையே சிரசு, தரும் வலது இரக்கை,
சத்தியம் இடது இரக்கை, யோகம் ஆத்துமா, மகத்து வால்.

5-வது அநுவாகம்.

வேதாந்தத்தில் நிச்சயமடைந்த புத்தி யக்குந்தையும் கர்மத்தையுஞ்
செய்கிறது. சகலமான தேவதைகள் விஞ்ஞானத்தை முதலாவதான

பிரம்மமாக உபாசிக்கிறார்கள். விஞ்ஞானத்தைப் பிரம்மமாக வறிந்து, அதனினின்றும் வருவாமலிருந்தால் சரீரத்தின் பாபங்களை விட்டுச் சமஸ்தமான இச்சைகளை அடைகிறான்.

அந்த விஞ்ஞானமயத்தைவிட வேறாய் முள்ளேயு் மிருக்கிற ஆத்துமா ஆனந்தமயன் அவனுவின் பூர்ணமானவன்.

பரமாத்மா வெருவாகவேண்டு மென்பதாக விச்சித்தார். அவர் தமது ஞானத்தால் அனைத்தையுஞ் சிருஷ்டித்தார்.

சுலத்தையுஞ் சிருட்டித்து அவற்றிற் பிரவேசித்தார். அவற்றிற் பிரவேசித்து மூர்த்தமாயும் அமூர்த்தமாயும் ஆனார். இத்தகையதெனச் சொல்லவும் சொல்லக் கூடாததுமான ஆதாரமாயும், ஆனாதாரமாயும், சேதனமாயும், ஜடமாயும், சத்திய அசத்திய சொருபமாயும், பரமார்த்த சொருபமுமானார்.

பார்க்கப்படுவது எதுவோ அது பரமார்த்த சத்தியம் என்று சொல்வர்.

6-வது அநுவாகம்.

ஐகத்து சிருஷ்டிக்கு முன் அசத்தாகவே யிருந்தது. அதினின்றும் சத்துண்டாயிற்று. அது தன்னைத் தானாகவே செய்துகொண்டது. ஆகலினது சுகிர்த மென்பதாச் சொல்லப்படுகின்றது.

எது சுகிர்தமோ அது ரசம் இவன் ரசத்தை யடைந்து ஆனந்தமுடையவனாகிறான்.

இருதயாகாசத்தில் இந்த வானந்தம் இராவிடின எவன் அபான கர்மத்தையும் பிராணகர்மத்தையும் செய்வான். இவனே யானந்தன்.

எப்போது ஞானவிச்சையுள்ளவன் காணப்படாமலும், அசரீரமாயும் அவாச்சியமாயும் நிராதாரமாயுமிருக்கிற பிரம்மத்தினிடத்தில் பயமற்ற ஸ்திதியை அடைகிறானே வப்போது பயமற்றவனாகிறான்.

எப்போது ஜிஞ்ஞாசவானவன் பிரம்மத்தினிடத்தில் ஸ்வல்ப பேதத்தைச் செய்கிறானே அப்போது அவனுக்குப் பயமானது உண்டாகிறது.

உ
சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

“பாழையென்னுஞ் சொல்வழக்கு.”

////////////////////

மொழிநூலில் பாழையென்னுஞ் சொல்லுக்குப் பாழையென்னுஞ் சொல்லை வழங்கியிருப்பது நன்றாக இல்லையென்றும் அது கூடாதென்றும் கூறுவர் ஒருசாரார்.

பாழையென்பது வடசொல்லாதலால் தமிழ்ப்பாடையெனின் அது அமங்கலப்பொருளையும் தருதலாத்தமிழ்ப்பாழை தமிழ்ப்பாடையென்னும் இருவகை உச்சரிப்பினும் தமிழ்ப்பாழையென்னும் உச்சரிப்பே நவின்னோர்க்கினிமை பயத்தல் முதலிய அழகு உடையதாகு மென்பர் ஒருசாரார். சிவஞானமுனிவர் முதலோர் பாழையென்பதற்கு மொழியென்று வழங்கியிருக்கின்றார்கள். அவ்வழக்குப்படி மொழிநூலெனக் கூறப்பட்டுள்ளது.

தமிழ்மொழியெனின் தடை கூறுவார் ஒருவருமில்ர். தமிழ்ப்பாழையெனின் தடை கூறுவார் சிலருளராகின்றனர். அவரும் அச்சொல்வந்த காரணமுதலியன உணருவாராயின் அன்பு கூர்ந்து மகிழ் கூர்ந்து இனிதுடன் படிவராவர்.

தடை=ஆட்சேபம் தேவாரத்தில் பழந்தக்கராகம், பழம்பஞ்சரம், நட்டபாடை, நட்டபாழையென்னும் பண்கள் வந்திருக்கின்றன.

பழந்தக்கராகம்—கூ—பதம்

பழம்பஞ்சரம்—உ—பதம்

நட்டபாடை—உ—பதம்

பழம்+பஞ்சரம்

பழம்+இசை

பல்—பள்=இசை, பள்ளர்=உழவர், இசைபாடி உழவோரென்பது பொருள். பள்—பளம்=இசை, ஒலி

பல்லி பள பளெனச் சொல்லிற்று, பளீரென அடித்தான்.

பளம்—படம்=இசை, படபெடென்ப் பேசினான்.

“படமலி தமிழிவை பரவ வல்லவர்”

(திருவிடை மருதூர் ச-தே)

படம்—பட கம்=ஓர்வாச்சியம். இசைப்ப தென்பது பொருள்

“கத்தரிகை துத்தரிகறங்குதுடி தக்கையொடு இடக்கை படகம்”
(திருவேதவனம் ச-தே)

தக்கம்—தக்கை=ஓர்வாச்சியம்

பளம்—பழம்=இசை

இப்பழமென்னும் சொல்லுதான் பாதையாயிற்று

பழம்—பாழை=இசை, மொழி,

நட்டபாழை நட்டபாடையாயிற்று,

நட்டபாடை நட்டபாழையாயிற்று,

நட்டபாழை யென்பது நட்டபாடையாயிற் நெனல்

கூடாது.

ஈண்டுப்பாழை யென்பது பண்ணென்க. சித்தர்களும் பரிபாழை என்பர். மதுரைக்கலம்பகத்து உரையிலும் ஓரிடத்துப் பாழையென்னும் சொல் வந்திருக்கின்றது, உள்ளது நாற்பதிலும் உள்ளது.

இனிமுகரம் டகரமாதல் இலக்கண முறைமையா? ஷகரம் டகரமாதல் இலக்கண முறைமையா? எனின் ளகரம் டகரமாதலாலும் முகரம் ளகரத்தினின்றண்டானபடியாலும் ளகரம் டகரமாதல் போல் முகரமும் டகரமாகும்.

உ-ம்

“திகடரு சடைமுடி யடிகள்”

(திருச்சேறை ச-தே)

திகழ் + தரு = திகடரு

“திகடசக்கர”

திகழ் + தசக்கர = திகடசக்கர

ஷகரம் டகரமாகுமா?

ஷகரத்துக்கும் டகரத்துக்கும் சம்பந்தம் உண்டா எனின் ச, பீ, ஸ, ஷ, இவை ஒன்றுக்கொன்று சம்பந்தமான எழுத்தானபடியால் அச்சம்பந்தத்தின்படியே பாஷையென்பது பாசையாகும். பாதையாகமாட்டாது. டகரத்தில் தகரமிருக்கின்றபடியாலும் வித்து விச்ச முதலியன போலத் தகரத்துக்கும் சகரத்துக்கும் சம்பந்தமிருக்கின்றபடியாலும் அதன்படி பாடையென்பது பாஷையாகும்.

† ள் + த = ட

ளகரமும் தகரமும் சேர்வதால் டகரமுண்டாயது, இதனால் சகரமும், டகரமும் ஷகரமாகு மென்பதும், டகரம் ழகரமாகாமைபோல ஷகரம் டகரமாகாதென்பதும், விளங்குமாறு காண்க. ஷகரவுச்சரிப் புடைய சொற்களின் சிதைவெனல் வேண்டும்.

ழகரம் டகரமாகும் டகரம் ழகரமாகாது ஷகரமாகும்.

உ-ம் புழலை — புடலை

வேடம் — வேஷம்

இன்னும் கண்டகம் கந்துகமாகும், பிண்டிபாலம் பிந்திபாலமாகும் கந்துகம் கண்டகமாகாது, பிந்திபாலம் பிண்டிபாலமாகாது. ட, ண, ள, ழ, என்பவை நடுநாக்கானது மேல்வாயின் நடுவைப் பொருந்துதலால் உண்டாதலாலும் ஷகரமும் அவ்விலக்கண முடைமையானும் டகரம் ஷகரமாகும்.

இவ்வாராய்ச்சியால் பழமென்னும் இசையின் பெயர் பாழையாயிற்றென்றும், பாழை பாதையாயிற்றென்றும் பாடைபாஷையாயிற்றென்றும் கொள்ளவேண்டும்.

இன்னும் ஷகரமென்னும் எழுத்துச் சத்தசுரங்களுண்டான காலத்துக்குப் பிறகே உண்டாயின தென்பர். அஃதுண்மையே **“சரிகமபதி”*

† மொழிநூல் இலக்கணவியல் கஉ-ம் பக்கம் மெய்ச்சந்தி எழுத்துகாண்க.

* மொழிநூல் பாயிரவியல் சுரு-ம்பக்கம் காண்க.

என்னும் சத்தசுரங்களும் சட்டசமுதலிய வற்றின் முதலெழுத்தாலால் இசுரங்களுண்டான காலத்தில் சட்டி, சட்டம் என்னும் உச்சரிப்புதால் இருந்ததெனப் புலனாகின்றது.

சட்டம் ஸட்டம் “ஸரிகமபதநி”

ஷட்டம் என்னும் அதாவது ஷகாரவுச்சரிப்பு அக்காலத்திருக்குமானால் ஷட்டசமென்பதன் முதலெழுத்து ஷகரமாதலால் “ஷரிகமதநி” என்றிருத்தல் வேண்டும். இனி ஷ, ஸ, யோரபேதமெனினும் சங்கீதப் புலவர்கள் ஒப்பமாட்டாராதலால் அதுவும் பொருந்தாது.

எக்காலத்திலேனும் “ஷரிகமபதநி” என்னும் சுரநடையிருந்ததால் ஆராய்ந்து கூறுக. இதனால் ஷகரமானது சத்தசுரங்களுண்டான காலத்துக்குப் பிறகு ஸகரத்தினின்று உண்டான எழுத்தே யென்பது வலியுறுகின்றது.

ஸ—ஷ

ஷ ஷிஃ, ஷ ஸஃ என்பன பிற்காலத்து வழக்கு.

ஷகாரம் டகாரமாவதற்கு இலக்கணமுறைமையில்லை. இனிப்பாழி பாயையயிற்றெனலும் ஒக்கும் பாழி—குகை குகையிலுண்டான தென்பது பொருள் இது பொருந்தக் கூறலென்னும் உத்தி இகரம் ஐகாரமாகும் முசலி முதலை மென்பதுபோல, பாயையென்னும்சொல் வந்தகாரண முதலியன அறிந்துகொள்க

பழந்தக்கராகம், பழம்பஞ்சுர மென்பவற்றுள் பழமென்பதற்கு வேறு வெறுபொருள் கூறுவர் அது பொருந்துமாறில்லை.

மாகறல்-கார்த்திகேய முதலியார்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

தேவாரக் குறிப்பு.

கல்லூர்ப் பெருமணம் வேண்டாக் கழுமலம்
பல்லூர்ப் பெருமணம் பாட்டி மெய்யாய்த்தில்
சொல்லூர்ப் பெருமணம் சூடலரே தொண்டர்
நல்லூர்ப் பெருமணம் மெயநம்பரனே.

(இ-ள) நல்லூர் என்னுந்திருத்தலத்தின் கண்ணதாய திருப்பெருமணம் என்னுந்திருத்தலியினையே விரும்பி ஆண்டெழுந்தருளியைவரும் நம்பிரானே, தும்மையே நம்பி தும் அல்லவற்றை நம்பாத தும் திருத்தொண்டர்வாக்கு மனங்களானுணர்ந்து சொல்லப்படாத அவ்வூர்ப்பெருமணமொன்றே மேற்கோடலுடையரன்றி அவற்றானுணர்ந்து சொல்லுதற்குரிய இவ்வூர்ப்படும் ஆரவாரமாய் இம்மணத்தை மேற்கொள்ளாரன்றோ? அற்றேல் அவர் அதனை மேற்கொண்டார்படும் இழுக்கென்னை யெனின்? ஒருவன் துமது கழுமலம் முதலிய பலவேறுகளைத் தொழுமாற்றற்றொழுமாயின் அதன் அதனானே தன் மலங்கழுவி பெருமணமாய் பேரின்பமெய்துமெனவும் “நிருமலமுடையார் பெருமணங்கண்டோரும் நிருமலரே” எனவும், ஓதும் நூல்கள் மெய்ப்பொருளவாகாது பொய்ப்பொருளவாய் முடியும் ஆகலான். இருந்தவாற்றான் மலைபோலும் பெருந்துன்பு பரவுதற்கு ஏதுவாய்ப் பந்தமுறுக்கும் இம்மணம் எனக்கு வேண்டாம் வேண்டப்படுவது அவ்வூர்ப்பெருமணமே ஆகலான் அதனையே ஈந்தருளும். எ-று.

கல் என்பது = எடுத்துக்காட்டுவமை. ஊர் = முதனிலைத் தொழிற் பெயர். ஊர்தல் = பரத்தல். மிகுதி எனினுமையும். இனி கல்லூர் என்பதற்கு கல்லின் கண்ணே வரன் வரிதால் தொட்டுக்காட்டும் மணக்கிரியையுள் ஒன்றென்பாருளார், அஃது அப்பொருள் படாமையானும் அல்லதூஉம், உபலக்கணமாதற் கேலாமையானும் பொருட்சிறப்பின்மையானும் இதனுள் அடங்குதலின் வேறுகூற வேண்டாமையானும், அவ்வுரை ஈன்

டைக்குயாதும் இயைபின்மையறிக. பெருமை = அகந்தை. எல்லாப் பந்தங்கட்கும் மூலகாரணமாய் அவிச்சை எல்லார்க்கும் புலனாகாமையின் எல்லார்க்கும் எளிதிற்புலனாதற்குரிய அதன் காரியமாய் அகந்தையே கூறினார். தூலமுணர்த்தியே சூக்குமமுணர்த்தல் முறையாகலான். அகந்தை எனமுன் வருதலின் மேல் ஊர்தல் என்றது அதனது ஊர்தல் என்பது தானே போதரும் என்னுங் கருத்தால் விதவாதோதினார். சொல்லுர்ப் பெருமணம் என்புழி, பெருமை = ஆரவாரம். வேண்டப்படுவதென்பது முதலியன குறிப்பெச்சம். பல் ஊர் = பலலூர். மேற்கமூலமென நிறுதலின், பல்லூர் = அக்கமூல முடையார்க்குரிய பல்லூர் என்பது உணரப்படும் என்னுங் கருத்தான் சொற்பல்காமைப் பொருட்டு அதனை யொழித்துக் கொள்ளப்பட்டது. பெருமணப் பாட்டு என்பது மெலிந்து நின்றது. கமூமலம், பல்லூர், கமூமலமும், பல்லூரும், பெருமணக்கமூமலப் பல்லூர்ப்பாட்டு என இயையும். பெருமணமாய் பெருமயன் உரிமையுடைத்தாக வைத்துப் பல்லூர் மேற்பாடும் பாட்டினையும், “நிருமலமுடையார் பெருமணங் கண்டோரும் நிருமலரே” என அவ்வவ்வூர்வாய் நிகழும் மணதூல் எனவும், இரட்டிறமொழிந்து கொண்டிரைக்கப்பட்டது. பால் விளங்காத அஃறிணையிற்பெயராகிய பாட்டு ஆகுபெயர். மெய் = மெய்ப் பொருள். சூடல் = மேற்கோடல். ஆய்த்தில என்பது ஒருமைப்பன்மையக்கம். சூடார் என மேற்கோ ளெடுத்தோதி, மெய்யாய்த்தில என்னும் எடுத்துக்காட்டான் வலியுறுத்தருளினார். தொண்டர் சூடலர் என இயையும் சொல்லாலூர்ப் பெருமணத்தைப் பிரித்தமையின் ஏகாரம் பிரிநிலை. தேற்றமெனினுமமையும். சொல்லூர் வினைத்தொகை. நல்லூர்ப் பெருமை = நல்லூருடைத்தாய் பெருமணம். மேய — விரும்பிய. மேவிய என்பதனின் திரிபு எனினும் இடைக்குறை யெனினுமமையும். நம்பனே என்பது நீட்டும்வழி நீட்டல். ஏகாரம்விளி.

நம்மை எவற்றினும் சிறந்த நன்மை எனப்படும் வீடுபேற்றைத்தப்பாது பயத்தலின் காரணக்குறியாயிற்று என்பது தேற்ற “பல்லூர்” எனவும், பெறும்பயன் பெறுதற்கு ஏதுவாய் நிகழும் இப்பெருமணமாய் இதுவே அதற்கு அமையுஞ்சான்று என்பது தேற்ற “பெருமணம்” எனவும், பிறவற்றின் விசேடிக்கப்படும் பிறவூரும் இதனால் விசேடிக்கப்படினும் முன்வாக்கியம் பெய்துரைக்கப்படாத புறவூரும் இதனை யொப்பன அல்லவென்பது தேற்ற இரிண்டினுள் ஒன்றைத் தனிநிலையாக்காது “நல்லூர்ப்பெருமணம்” எனவும், இப்பெற்றித்தாய் விதனை நீகைவிட விருப்

பின்மை பற்றியாதல், அன்றி நின்னன்பர் விடாது விரும்புதல் பற்றியாதல், நினக்கு இத்திருப்பெயர் எய்திற்றுப்போலும் என்பது தேற்ற “மேய் நம்பனே” யெனவும், சதசத்தாய வுயிர் தம்மின் கீழுள்ளவற்றைக் கழியு முறைபாற் கழித்துப் போங்கால் தம்மின் மேலுள்ளதனை யுணர்ந்து கோடற்கிடையே நிகழும் நான்பிரமம் என்றன் மாத்திரையினமைந்து மேலறிய வேண்டுவன அறியாத ஏகான்மவாதிகள் போலாது “தைவ மென்றுந்தைவமே” என்னுமுயிரியல்பை உள்ளவாறுணர்ந்துடையர் என்பது தேற்ற “தொண்டர்” எனவும், ஒன்றையுள்ளவாறுணர்ந்து இதுவே எமக்குத் தருமெனக்கொண்டார் பின்தகாதவற்றைக் கைக்கொள்ளாதவாறு போல வாக்குமனதீதமாய் நும்மியல்பை உள்ளவாறுணர்ந்து அதனையே மேற்கொண்டு பிறவற்றைக்கீழாகவைத்துக் கண்டிடையார் பிறவிக்கேது வாய அவ்விழி பொருளைப்பின்னும் வேண்டிமெனக் கொள்வாரென்கை, ஒருவன்கான்ற சோற்றை விரும்பும் என்பதனோடொக்கும் என்பது தேற்ற சூடரென்றொழியாது ஏகாரமுகத்தானினிது விளக்கி “சூடலரே” எனவும், பதிபாசங்கள் சத்தென்னும் சொல்லொப்புமை யுடையனவாயினும் தம் முள் பெரிதும் வேற்றுமையுடைமைபோல பேரின்ப சிற்றின்பங்கள் பெருமணமென்னும் வாக்கியத்தான் ஒப்பனவாயினும் அஞ்ஞானத்தானாவது, மெய்ஞ்ஞானத்தானாவது என்னும் பொருளான் வேற்றுமைப் படுவன வென்பது தேற்ற பல்லுர்ப்பெருமண மென்றற்போலாது வேறு விசேடனங்காட்டி “சொல்லுர்ப் பெருமணம்” எனவும், உடன் வைத்தெண்ணப்பட்டோர் நால்வரின் முதல் நின்றாரும் அவரன்ன பிறரும், முதனாலும், உலகியல்பு நில்லாத இயல்புடைத்து, ஸ்ரீ தலங்களை வழிபடு மாற்றான் வழிபட்டுடையர் அவ்வுலகியல்பாய் சிறுமணம் கைவிட்டு வீடு பேரூய பெருமணப் பேறுடையர் என நியாயமுகத்தான் வலியுறுத்து வைத்தோதும் பாட்டுக்களின் மெய்ப்பொருள் அவர் அதனைச் சூடுவாராயின் பொய்யாய் முடியுமென்பது தேற்றவும், சிற்றறிவுடையர் சிற்றின் பத்திற் கேதுவாய்ச் செய்யும் சிறுமணம் போலாது பிறர்பெரும் பயன் பெறுதற்கேதுவாய்ச் செய்யும் நும்மணம் நும்சிறுவர் மணம் ஆயபெரு மணங்கண்டோர் பேரின்பய்துவர் என்றோதும் மணநூல்கள் அம்மணம் போலும் இம்மணங்கண்டோர் பேரின்பய்தாராயின் பொய்ப்பொருளாய் முடியுமாகலான், இதுகண்டோர்க்கு அதனை ஈந்தருளும் என்பது தேற்றவும், இருபொருள்தோன்ற “கழுமலம் பல்லுர்ப்பெருமணப்பாட்டு மெய்

யாய்த்தில்” எனவும், ஆகலின் அளவைகளானும் பொருந்துமாற்றானும் அதுபவமுடைய ஆசிரியர் ஆசாரத்தானும் வீட்டின்பம் எவ்வாறு அளக்கலாகா அளவும் பொருளுந் துளக்கலாகா நிலையுந் தோற்றமுடைத்து, கட்டாளுந்துன்பம் அவ்வாறேயாம் என்பது தேற்ற, “கல்” எனவும் இங்ஙனமர்கலின், அது இதுவென நினைப்பினும் நினைந்த மாத்திரையே நெஞ்சு துண்ணென்னும், ஆகலானும் அஃது அகந்தைக் கேதுவாமெனவே அதற்கேதுவாய் ஆணவமல மரூமையானும், அம்மணத்தாற் றப்பாது காம வெருளிமயக்கங்கள் நிகழ்ந்து அவற்றின் அமுந்தப்படுமென்பது தேற்ற, “ஊர்ப்பெருமணம்” எனவும், “வேண்டாமை” வேண்டப் பிறவாமையாம் ஆகலானும் “தூய்மை யென்பது அவாவின்மை மற்றது வாய்மைவேண்ட வரும்” ஆகலானும், தும்மை இடைவிடாது பாவித்து அவாவின்மை எய்தப் பெற்றேன் அதுவேவீடாம் என்பது கூறவேண்டாம், ஆகலின், அதுவேண்டாமைமேல் வேண்டுவதுதானே பெறப்படும் என்பதுதேற்ற “வேண்டா” எனவும் வைத்து உபதேசித்தருளினர்.

நல்லூர்ப் பெருமணம் மேவியருளிய நம்பிரானே சிவானுபூதி உணர்வுதூர்ந்து மேற்பயின்று போந்த உலகியல் உணர்வு மேம்படுத்தற்கு ஏதுவாய் இம்மணம் எனக்கு வேண்டாவாம், அற்றேல் அது வேண்டா வென்று என்னையோவெனின் முறையே அநித்தம் நித்தா நித்தம் நித்த மாயபாசம் பசுபதி என்னும் மூன்றனுள் பதி நித்தப்பொருளென யாமுணரும் மெய்யுணர்ச்சி மெய்யாகாது பொய்யாய் ஒழியுமாகலான், அற்றேல் இனி நினக்கு வேண்டுவ தென்னையோ வெனின் நம்மனோராய் துமது தொண்டர்கள் எல்லாவுலகத்தினும் புகழ்மிக்க வீட்டிலகப் பெருமணமே ஒருவன் குடும் அலர்போற் சிறந்ததெனப் போற்றிக்கொள்வார், ஆகலின், யாம் கோடற்குரியதும் அதுவேயாம். (எ-று)

கற்றல்=பயிற்சி. ஊர் இருமடி ஆகுபெயர். பெருகும் என்பது திரிந்துநின்றது. கழுமலம்=கோடற்குரியதாகாது கழுவுதற்குரிய மூலமலம். பல்லூர்=பலவேறுபுவனம். எனவே மாயையின் தாரியமாதல் பெறப்படும். பேர்தல்=புடைபெயர்ச்சி. இதனான் ஒழிந்த வினையின்பு கூறியவாறாயிற்று. ஆகவே முப்பாசங்களும் கண்டுகொள்ளப்படும். சத சத்தாய உயிர் ஏனைச் சதசத்துக்கள்போல் தோன்றல்/தோன்றாமை இரண்டிமின்றி இவ்விரியல்பு முடைமையின் மலரின் கண் விளங்கல் விளங்கா

மை இரண்டிமின் றி அதனுள் அடங்கித்தோன்றும் மணம்போறலின், அது பற்றி மணம் ஆகுபெயரான் உயிரை உணர்த்தி நின்றது. பாடு=இடம். மூன்றனுட்பதி, ஏனை இரண்டற்கும் ஆதாரமாய் நின்றலின் அதுபற்றி அதனைப் பாடு என்றார்.

மெய்யாவது=மூப்பொருள்கள் சதசத்தாய உயிர், பாசம், அசத்தா கலின் பதியே சத்தென உண்மையியல்பு உணரும் நித்தா நித்தங்களது வேறுபாட்டுணர்வு. சொல்=புகழ், மணமே தொண்டர் சூடு அலர் என இயையும். சூடு அலர்=வினைத்தொகை, ஒற்று இரட்டியாமை இலேசாற் கொள்க. அவராம் என்னும் ஆக்கந்தொக்குநின்றது. அவர்போல் அதனை மேற்கோடலின் அலர்என்று உபசரித்தார். மெய்=இலது. ஆய்த்து என இயைத்துரைத்துக் கொள்க.

(வேறு உரை) நல்லூர்ப்பெரும் மேயநம்பானே, கல்லூர்ப் பெரு மணம்பேண்டா=அம்மிமிதித்தலாய இந்த மணம் எனக்கு வேண்டா. (வேண்டில்) கமூல முதலாகிய பல ஸ்தலங்களுக்கு அருளியதிருப்பதிகங் கள் மெய்யாகியது இல்லை (மெய்யாகமாட்டா) பெருமணம் ஊர் சொல் தொண்டர் சூடலர்=பெருமண மூர்ந்த திருப்பதிகங்களைத் தொண்டர்கள் மேற்கொள்ளார்கள், (ஆகலின் வேண்டா).

(வேறு உரை) நல்லூர்...நம்பானே-கமூலம் பல்லூர் பெருமணம் பாட்டு மெய்யாய்த்து=திருப்பதிகங்கள் மெய்யாயினவைகள் (இல= சொல்லூர் பெருமணம் சூடலரே தொண்டர்=அப்பதிகங்களில் தீமையென்று விலக்கப்பட்டன) புதழ்பரந்த பெரியமங்களாகரமாகக் கொள்ளாத வர்களே தொண்டராவார். (சூடலரே=அங்கீகரியாதவர்களே) மெய்யாய்த்து+இல என்றுபிரித்துக் கூறப்பட்டன. ஆய்த்து என்பது “பாது கம் நன்மையாய்த்தே என்பதுபோல” திரிந்து நின்றது.

வி. குஞ்சிதபாதம் பிள்ளை,

வீரசோழகன்

ஸ்ரீ சிவஞானத்திருத்தளி,

ஸ்ரீ சிதம்பரம்.

உ
சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவஞான சுவாமிகள் அத்துவிதக் கொள்கை.

பா யி ர ம்.*

ஒங்காரதேவ வணக்க உரை.

வேதங்களையும் ஆகமங்களையும் ஞானசூக்துமங்களைக் கூறும் பலநூல்
களையும் என்றுரைத்துழிப் பலநூல் ஞானசூக்துமங்களை கூறுமென விசே
ஷித்தொழிந்து அவ்விசேஷணமின்றி வேதங்களையும் ஆகமங்களையும். என்று
ரைக்கவே வேதாகமம் ஞானசூக்துமங்களைக் கூறவென்பதூஉம், இன்னும்
ஞானசூக்துமங்களைக் கூறும் பலநூலெனவே ஞான நூலங்களைக் கூறுவன
வேதாகமங்களென்பதூஉம் அன்ன பிறவும் பெறப்பட்டன. அவை அங்
ஙனமாமோ அன்றோவென ஐயமாதன் மேலும் பலநூலென்பனயாவை,
ஞானசூக்துமங்களென்பனயாவை; அவையெத்துணையெவன்பவும் பிறவும்
ஐயமாம். இன்னுமின்றோரன்ன ஐயமே அதுஞாய்ந்திமாம். ஆகலின்
அஃதாய்தல் மணற்சோற்றுட் கல்லாய்தல் போலும். ஆயினு மின்னு
மொரு செய்யுளுரை ஐயம் ஒரு சிறிது மாத்திரம் வினவி யொழிதும்.
125-ம் பக்கம் 99-வது செய்யுளுரை தத்தம் மதக் கோட்பாடுகளை விசே
ஷித் துணர்த்துதற்கே அத்துவிதத்தோடு விசிட்டம் முதலிய சத்தங்கள்
அவ்வம் மதாசாரியராத் சேர்க்கப்பட்டபடி சத்தம் என்பதும், “புனித
மெனு மத்துவிதம்” என்னுந் தாயுமானவர் முதலியோராத் சேர்க்கப்பட்ட
தெனினும், சிவஞான முனிவர் விசிட்ட முதலியவற்றுள் யாதானுமொன்
றான் விசேடிக்கப்பட்டு நின்று பொரு ளுணர்த்தாது சத்தமாய் நின்றே
பொருளுணர்த்தலிற் சத்தாத்துவிதமென வழங்கப் படுமெனினும் பொரு
ந்து மாறின்று. என்னும் பிரதிஞ்ஞையை ‘அவரும் அம்மதங்களும் தோ
ன்றுமுன்னுள்ளது’ அம்மண்டலப் பிராமணமாகலின் -என்னு மேதுவால்
சாதிக்கப்பட்டது. அங்ஙனந் தாயுமானவர் முதலியோரால் இக்டயே
சேர்க்கப்பட்டதென்பது அவர்க்கு முன்னுள்ளது மண்டலப்பிராமண மாக
லின் பொருந்தா தென்ப தொக்கும். விசிட்டமுதலிய வற்றுள் யாதானு

*இப்பாயிரம் பரிபூரணந்த மென்னுதாலிலுள்ளது.

மொன்றான் விசேடிக்கப்பட்டு நின்று பொருளுணர்த்தாது சுத்தமாய் நின்றே பொருளுணர்த்துதலிற் சுத்தாத்துவிதமென வழங்கப்படும் என்றுரைத்த சிவஞான முனிவர்க்கு முன்னுள்ளது, மண்டலப் பிராமண மென்பது அதிவியாத்தியாய ஐயமேயாம். என்னை, சுத்தாத்துவிதப் பொருளாவது தூயதன்மையைக் காட்டுமொரு விசேட மொழியாகவே கொள்ள உளதும் இக்கதிக்கு வேறாய் கூறப்படுவன வெல்லாம் பாசத்தோடுள்ளன வென்பதை அறிவுறுத்த வுளதுமாம் என இங்ஙனம் பரிபூரணநந்த போத சிவ சூரியப்பிரகாசவுரை யுரைத்தார்க்கும் முன்னுள்ளது அம்மண்டலப் பிராமணம். ஆகலின் அஃத்திவியாத்தியாய ஐயமேயாம். சிவஞானமுனிவருரைப்பொருள் பொருந்தாமைக்கோது மேது எஃது அஃது இப்பொருள் பொருந்தாமைக்கு மொக்கும் என இங்ஙனமஃ திவியாத்தியாய ஐயப்பாடாம் அஃதன்று, சிவஞானமுனிவர் அப்பொருள் வைதிக சைவ தூற்றுணிபென்றரல்லர் இவ்வுரையுடையார். அப்பொருள் “வைதிக சைவ தூற்றுணிபெனவும்” “சுருதிவசனமெனவும்” “சுருதிநெறியான சுத்தாத்துவிதமெனவும்” உரைத்தனர். ஆகலின் அவ்வுரையிரண்டுந் தம்முளொக்குமாறு யாங்ஙனமாகலான் அஃத்திவியாத்தியாமா நியாண்டைய தெனின், அஃதன்று தூயதன்மையைக் காட்டுமொரு விசேடமொழியான் விசேடிக்கப்பட்ட சுத்தாத்துவித சித்தாந்தமென்னு முரையும் அவர்தம்வாய்மொழியே யல்லது சுருதிமுறையன்று. என்னை, சுத்தாத்துவிதம் தூயதன்மையைக் காட்டும். ஏனையத்துவிதம் பாசத்துட்படுதலைக் காட்டுமென பாசத்துட்படாமை பாசத்துட் படுதல்கள் பற்றி அவையிரண்டு முறையே அத்துவிதம் சுத்தாத்துவிதமென வழங்கப்படுமென் நிங்ஙனங் கிளந்து, அம்மண்டலப் பிராமண மெடுத்தோதாமையின், அஃதன்று அங்ஙனமாதற்கு சரபோபநிஷத்து வசனங் காட்டப்பட்டதாலெனின் அச்சரபோப நிஷத்தும் அங்ஙனங் கிளந்தோதாமை யறிக. இனியங்ஙனங் கோடுமேனும் “மண்டலப்பிராமண மல்லாத வேறுபல உபநிடதங்களுள் வரும் அத்துவிதம் ஆன்மாவின் பெத்ததசையின் சம்பந்தம். மண்டலப் பிராமணத்துள் வரும் சுத்தாத்துவிதம் முத்ததசையின் சம்பந்தமென” அவரதனுரைத்தொழிதலின் அதுபற்றியு மையப்பாடேயாம். அஃதன்று அத்துவிதம் சுத்தாத்துவிதமென்னும் வேற்றுமைபற்றி யங்ஙன முரைக்கப்பட்டதன்றி, சுத்தாத்துவிதப்பொருள் அவ்வுபநிடத்துள் காட்டப்பட்டது. ஆகலின் அதுபற்றியிழுக் கென்னையெனின், முத்ததசையின் சம்பந்தமாய் சுத்தாத்துவித மோதாது பெத்ததசையின் சம்பந்தமாய் ஏனையத்துவிதமோதுஞ் சுருதி, சுத்தாத்துவிதப் பொருள் போதிக்கு மாநியாங்ஙனம், ஆகலி

னஃததிவியாத்தியாய் ஐயப்பாடாதலதிக. அதுநிற்க, இனி 127-ம் பக்கம் 21-வது வரிசையுள் “சுத்தாத்துவித சித்தாந்தம் அநாதி” என்புழி வரும் “அவ்வனாதி, யென்பது “காரணசரீர” மென்றுரைக்கப் பட்டது. சுத்தாத்துவித சித்தாந்தம் அனாதியென்புழிவரும் அனாதியும் காரண சரீரமோ அன்றோவென ஐயமாம். இனிசுத்தத்தான் விசேடிக்கப்படாத அத்துவிதமும் அதனான் விசேடிக்கப்பட்ட அத்துவிதமும் முறையே பெத்ததசைமுத்த சசைகளின் சம்பந்தமென்புழி தூயதன்மையைக் காட்டும் மதமாயதமது மதக்கோட்பாட்டை விசேடித் துணர்த்தற்கே சுத்தாத்துவிதமென விசேடித்தொழிந்து 126-ம் பக்கம் 31-வது வரிசையுள் தத்தம்மதக்கோட்பாடுகளை விசேடித்துணர்த்தற்கே அத்துவிதத்தோடு விசிட்டமுதலிய சத்தங்கள் அவ்வம் மதாசாரியரார் சேர்க்கப்பட்ட தென்றபடி சுத்த மென்பதும் தாயுமானவர் முதலியோரார் சேர்க்கப்பட்டதென்பது பொருந்தாதென்றோதல், அதிவியாத்தியாய் ஐயமேயாம். அஃதன்று, விசிட்டாத்துவித முதலிய வழக்கம் சுருதியுளினி அவ்வம்மதாசாரியர் தாமே புதுவதுபடைத்து வழங்கினர். அங்ஙனமன்றி சுத்தாத்துவித மென்னும் வழக்கம் சுருதிவழக்கம். ஆகலின் இஃதஃ தொக்குமாறு யாங்ஙனமெனின், சுருதியுள் சுத்தாத்துவிதமென்னும் வாக்கியவழக்க மாத்திரையே உள்ளதல்லது “தூயதன்மையைக் காட்டுமொரு விசேடமொழியாகவே கொள்ளவுளது” சுத்தமென இங்ஙனம் அப்பொருளதனுட் போதிக்கப்படாமையின் அஃதிவியாத்தியாய் ஐயமாகாமை யாண்டையது, இனி தூயதன்மைப் பொருள்படும் சுத்தாத்துவிதத்தின் மறுதலையாய தூயமையின்மைப் பொருள்படுவது ஏனையத்துவிதமெனின் அஃதேதல்அஃத சுத்தாத்துவிதமென அங்ஙனம் விளங்குகின்ற வழங்கப்படுக. அங்ஙனமன்றி அசுத்தமென விசேடிக்கப்படாத ஏனையத்துவிதம் அசுத்தாத்துவிதமெனின் அவ்வாறே. சுத்தமென விசேடிக்கப்படாத அவ் ஏனையத்துவிதமே தூயதன்மைப் பொருள் கொள்ள வுளதாமாம். ஆகவே சுத்தமாய் நின்றே பொருளுணர்த்தலின் சுத்தாத்துவிதமென வழங்கப்படுவ தாகவே கொள்ள வுளதாமோ, அசுத்தாத்துவிதத்தின் மறுதலையாய தூயதன்மையைக் காட்டுமொரு விசேடமொழியாகவே கொள்ள வுளதாமோ தள்ளவுளதாமோ வெறு ஐயமேயாம். இனி சுத்தாத்துவிதம் “வெண்ணிலா வென்பது போல் இயற்கையடை மொழியாயின் சுத்தாத்துவித மெனக்” கூறிக்கோடலாற் பயனென்று மின்று. ஆகலின் அதுசாலா தென்றார் என்றது “செஞ்ஞாயிறென்றற்போலப் பரமேசுவரன் மகேசுவரன் என்னுமியற்கை அடைமொழிகள் பயனெடுபடுவ” என்னுமாசிரியர் அரதத்தனார் வசனத்தோடு முரணி அபர

ஈசரனுமுளனோவென இங்ஙன மையமேயாம். 126-ம் பக்கம் 15-வது வரிசையுள் “அந்தமனோலயம் எது அது விண்டு பரமபதம் அவ்விண்டு பரமபதமே சுத்தாத்துவிதசித்தி” என்புழி விண்டுபரமபதமே மனோலயம் அதுவே சுத்தாத்துவித சித்தியென்னும் சிவகதியென்பது 127-ம் பக்கம் பத்தாவது வரிசையுள் “விண்டுகதியாய பரமபதத்தைக் கீழ்ப்படுத்திக் கூறு” மென்புழிவிண்டுகதி பரமபதமென்னும் பெயர்த்து. அது கீழ்ப் பட்டதென்பதனோடு, மேல், “விண்டுபரமபதம் மேற்பட்டதென்பது” முரணியையமேயாம். இன்னுஞ் “சுத்தாத்துவிதமே சிவகதி” மென்பது “சுத்தாத்துவிதம் சிவகதிக்கேது” என்னுஞ் சுருதியோடு முரணியையமேயாம். 127-ம் பக்கம் 21-வது வரிசையுள், “அல்லாத்வேறு பல உபநிடதங்க ளுள் வரும் அத்துவிதம் ஆன்மாவின் பெத்த தசையின் சம்பந்த” மென்பது 159-ம் பக்கம் 9-வது வரிசையுள் அத்துவிதசொருப அநுசந்தானத் தால் சாயுச்சிய கதியாய முத்ததசை யென்பதனோடு முரணியையமே யாம்.

இனி 127-ம் பக்கம் 27-வது வரிசையுள் “இச்சம்பந்தம் உடலூர்யி போல் அனாதிகலப்பும் உடனாதலும் வேறுதலுமாகிய மூன்றுமென அறிய வுள்ளது. என்னுமிப்பொருள் மண்டலப்பிராமண முதலிய சுருதிப்பொரு ளோ அன்றி சிவஞானமுனிவருரைப் பொருளோவென ஐயமேயாம். அது பரிபூரணந்த போத சிவஞானியப் பிரகாசவுரைக்கு முன்னுள்ள மண்டலப் பிராமணத்துள் யாண்டு மின்மையின் தள்ளவுளதும் சிவஞானமுனிவருரை வழிமொழியாகவே கொள்ளவுளதுமாய் ஐயமேயாம். இனி சிவப்பிரகாசத் துள் “வீடுவைதிக சைவம்பகரு” மென்றபடி முகவுரை 7-ம் பக்கம் 1-வது வரிசையுள் சிவஞான முனிவர் வைதிக சைவ வசனம் அறியா துரைத்து வைத்த உரைக்குறை நிறைப்ப எழுந்த பரிபூரணந்த போத சிவஞானியப் பிரகாச வுரைக்குறை நிறைப்ப சிவஞானமுனிவ ருரைத்து வைத்த உரைக் குறை வசனமாய் வேறுடன் கலப்பு என்ற மூன்று வைதிக சைவ வசனங் களை யெடுத்துக்கொண்டு குறையை நிறையும் நிறையை குறையும் நிரப் புதல்பற்றி அந்நியோர் நியாச்சிரயமாய் ஐயமேயாம். மனக்கோட்டம் விட்டு துள்ளுணர்வும் நடுவு நிலைமையும் உடையராய் நோக்கி யிங்ஙனம் நிகழுமையும் நிகழாதொழிக்குமாறு மிகப்பெரிதும் வேண்டுகோண் முறையான் வேண்டிக்கோடும். இன்னுமின்னோரன்ன பிறவும் ஈண்டிரைத்தவாறு பற்றி யுணர்ந்தொழித்துக் கொள்க. அன்னபிறவு மன்ன.

அம்பலவாண நாவலன்.

நட்டபாக்கம்.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

அர்ச்சுனனும் பாண்டிய மரபும்.

////////////////////

செந்தமிழ் தொகுதி 3-பகுதி 7-ல் ஸ்ரீமத்-மு-இராகவையங்கார் அவர்கள் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்:—

“இ. மு. 4-ம் தூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் விளங்கிய நத்தச் சக்கிர் வர்த்தி காலத்தவரும், பாணினிக்கு “வார்த்திகை” எழுதினவருமாகிய காத்தியாயனர் பாண்டிய சோழர்களை எடுத்து ஒதுவதோடு “பாண்டுவேரி சத்தவன் ஒருவனிடமிருந்து தோன்றியவர் யாவர் அவர் பாண்டியர்” எனச்சொன் முடிவுகாட்டிப் பாண்டியர் வரலாற்றைக் குறிப்பிக்கின்றார்” என்பர். இன்னும்

“இப்பாண்டியர் பாண்டுவின் வழியினராய் தென்னாண்டவராதல் வேண்டிமென்பதற்கு,

(1) அவர் வமிசம் சந்திரகுலம் எனப்படுவதையும்,

(2) வடநாட்டிச் சந்திரகுலத்தினரின் தலைநகரூள் ஒன்றாகிய மதுரைபோல, இவர்தலைநகரும் மதுரை என வழங்கப் படுவதையும்,

(3) பாண்டுவின் புத்திரர்களுடைய வழியினரென்பது தோன்றப் ‘பஞ்சவன்’ எனப்பாண்டிய அரசர் பெயர் பெறுவதையும்,

“சிறந்த பிரமாணங்களாகவும் எடுத்துக்காட்டுவர்” என்பர்.

இதனால் காத்தியாயனர் கூற்று ஐயங்காரவர்களுக்குச் சம்மதமே என்று கொள்ளக் கிடக்கின்றது.

இவருடைய கருத்தும் காத்தியாயனர் கருத்தும் “ராண்டு பவமிசத் தொருவனிடமிருந்து தோன்றியவர் பாண்டியர்” என்பதே.

ஆனால் ஐயங்காரவர்கள் “பாண்டவன்” என்னும் வார்த்தையும், “பாண்டியன்” என்னும் வார்த்தையும் ஒரே மூலத்தைத் (தாதுவை=

Root) கொண்டவைகளென்றும், ஒரே பொருளைப் பயக்கும் வார்த்தைகளென்றும், “பாண்டியர்” என்னும் பெயர் சித்திராங்கதையின் மூதாதைகளுக்கு வழங்கிவரவில்லை யென்னும் சித்தாந்தமாய்க் காட்டாமற்போனது மிகவும் கவனிக்கத்தக்கது. நிற்க,

மேற்கூறியவாறு “வேளிர் வரலாற்றில்” ஜயங்கார் அவர்கள் கூறிப் போன பின்னர், காலஞ்சென்ற ஸ்ரீமத். கார்த்திகேய முதலியார் அவர்கள் செந்தமிழ் தொகுதி 4-பகுதி 5-ல் ஜயங்கார் அவர்கள் கூறியது தவறு என்பதாக வரைந்திருக்கின்றார். அது வருமாறு:—

“பாண்டிவமிசத் தொருவனிடமிருந்து தோன்றியவர் யாவர் அவர் பாண்டியர் எனில், அவ்வொருவன் யாவன்?

விதந்துகூறுது பொதுப்படவொருவன் என்றமையின் அதன்உண்மை பெறப்படவில்லை.

பாண்டவர் சம்பந்தம் பெறலால் பாண்டியரெனலும், பஞ்சவர் சம்பந்தம் பெறலால் பஞ்சவர் எனவும் ஓர்சார் பொருந்தும். அது கூடா வொழுக்க மென்பர், பொருந்தாது. சம்பந்தமாவது சித்திராங்கதையை மணந்தது.

பாண்டவர் வமிசத்திற் பிறந்தது உண்மையாயின் பாண்டவன் என்றாகாது பாண்டியன் என்றாகுவதென்ன?

பாண்டவர் பஞ்சவர் என்பதற்கு உண்மைப்பொருள் அதுவேயோ?

முவேந்தருள் தமிழையே வளர்த்துத் தமிழிசையே செவியாரவுண்டு தமிழ்நாடன் எனப்பட்டோன் யாவன்?

அவன் பாண்டியன் எனல் சாலவும் பொருத்த முடைத்து,

பாண்டி = இசை

பாண்டி + அன் = பாண்டியன்

அன்றோர் குமரிச்சேர்ப்பன் ஆகலின் குமரிப்பாங்கவன் பஞ்சவன் எனல் பொருந்தும்.

ககரம் சகரம் ஆதல் “இலக்கணமுறை” என்று “வேளிர் வரலாற்று” மூலப்பில்” தெளிவாக வரைந்திருக்கின்றார்.

மேலும் வார்த்தைகளுக்கு மூல அர்த்தம் (=Root Meaning) தெரியாதவர்கள் விபரீத அர்த்தம் செய்வது சகசமே. நந்தமிழ் நாட்டில் வார்த்தைகளுக்கு மூல அர்த்தம் தெரிந்த தமிழ்ப்பண்டிதர்கள் பெரும்பாலும் இல்லையென்றே சொல்லலாம்.

“இடுகுறிகாரணப் பெயர்ப்பொதுச் சிறப்பின” என்று பாணினியத்தை ஒட்டியும், “மொழிப்பொருட்குளவி விழிப்பத்தோன்று” என்ற தொல்காப்பியம் முதலிய ஆன்றோர் இலக்கணங்கட்கு நேர்விரோதமாகவும் சூத்திரம் செய்த பவுணந்தியைப் பின்பற்றும் மாணவர்களுக்கு அறிவு கொளுத்தும் பொருட்டுத் தமிழ்ப்பாழையில் எல்லாம் காரணப்பெயர்களே என்று ஸ்ரீமத் கார்த்திகேய முதலியார் தமது மொழிநூலில் பசுமரத் தாணிபோல் நாட்டியிருக்கின்றார்.

பாண்டு=வெண்மை, ஓர் நோய்=வெண்மையான குட்டேநாயை உடையவன் ஆனதால் குந்தியின் இரண்டாவது புத்திரனுக்குப் “பாண்டு” என்று பெயர்.

பாண்டுவின் புத்திரர் பாண்டவர் இது தத்திதாந்த நாமம். தசரதன் புத்திரன் தாசரதி என்பதுபோல.

பாண்டவர் புத்திரர் பாண்டியர் என்று ஆனதற்கு என்ன இலக்கணமோ? அறிகிலேம்.

தாசரதியின் புத்திரருக்கு என்னபேர் வந்ததோ? எப்படி வருமோ? அதுவும் தெரிகிலேம்.

{ பாண்டி=இசை
{ பாண்டு=வெண்மை, ஓர் நோய்

இவ்விரண்டு மூல வார்த்தைகளுக்கும் ஏதாவது சம்மந்த முண்டா? வென்று தமிழர்காள்! சற்று யோசித்துப்பாருங்கள்.

இது எதுபோல இருக்கிறதென்றால் வெள்ளாளன், வேளாளன் என்றும் பதப்பிரயோகங்கள் போல இருக்கிறது. நம்நாட்டில் அர்த்தத்தைக் கவனித்துப் பேசுவார் ஒருவரும் இல்லை. நம் நாட்டில் ஒருவன் தான் உயர்குடி வேளாளனாயிருந்தும் அறிவில் மிஞ்சினவனாயிருந்த போதிலும், வெள்ளாளன் (வெள்ளாழன்) என்று தன்னைச் சொல்லிக்கொள்

ளுகிறான். சிறந்த தமிழ் வித்வான்களும் கவனியாமல் அப்படியே சொல்லுகிறார்கள். கவனித்துச்சீர்திருந்துவாரும் இல்லை. திருந்து வாரும் இல்லை.

வெள்ளாளன் என்னும் பதமானது வேண்மை (= அறிவின்மை) என்னும் பகுதியடியாகப் பிறந்தது.

வேளாளன் என்னும் பதமானது வேள் (=கொடை, ஈகை, மெய், மண், யாகம்செய்) என்னும் பகுதி அடியாகப் பிறந்தது.

ஆகையால், நண்பர்களே! வெள்ளாளன் என்னும் பதத்திற்கும் வேளாளன் என்னும் பதத்திற்கும் எவ்வளவு வித்தியாசம் என்பதைக் கவனியுங்கள். வெள்ளாளன் அல்லது வெள்ளாமுன் என்னும் வார்த்தை இழிவானது.

வேளாளன் என்னும் வார்த்தை மேலான அர்த்தம் உடையது,

ஆரியர் இராஜரீகம் செய்யும் காலத்து ஆரிய ஜாதிப்பிரிவினையெல்லாம் பிராமண கூத்திரிய வையிசுச் சூத்திரப்பெயர்களைத் தமிழில் மொழிபெயர்க்கும்போது முறையே அந்தணர், அரசர், வணிகர், வேளாளர் என்று மொழிபெயர்த்தார்கள்.

ஆரிய ஸ்மிருதிகள் கூறும் வண்ணம் சூத்திரர் என்போர் அறிவில் மழுங்கினவர்களாய் முதன் மூன்று வருணத்தாருக்கும் ஏவல் செய்வோராயுள்ளோர். ஆகையால் அந்தவார்த்தையைத் தமிழ் செய்யும் பொழுது வெள்ளாளன் (=அறிவின்றி ஏவல் கேட்போன்) என்று மொழிபெயர்த்தார்கள். அது தகுதியான மொழிபெயர்ப்பே.

வேளாளர் என்போர் எந்தக்காலத்திலாவது, அறிவில்லாதவர்களாய் ஆரிய முதன் மூன்று வருணத்தாருக்கு ஏவற்றொழில் புரிந்தார்களா? கதைகளிலாவது வாசித்ததுண்டா? அல்லதுவாய் மொழியாகவாவது கேட்டதுண்டா?

தமிழ்தூல்களையும் ஆரிய தூல்களையும் ஆராய்ந்தால் வேளாளர் என்னும் வகுப்பார் மிகுந்த ஞானவான்களாயும், அநேக ஆரியருக்கு உபதேசகுருக்களாயும், ஞானசாத்திரங்கட்குக் கர்த்தாக்களாயும் இரத்தற்றொழிலை

அறுதொழிலிலொன்றாகவுடைய ஆரிய பிராமணருக்குக் கொடுக்கும் தா தாக்களாயும் உள்ளவர்களாய் இருந்தார்கள் இருக்கிறார்கள் என்று அறிகிறோம்.

ஆகையால், வேள்ளாளன், வேளாளன் என்னும் வார்த்தைகள் பொருளால் மிகுந்த வேறுபாட்டை யுடையனவாயிருந்தாலும் தெரியாதவர்கள் ஒரு பொருளான என்று மயங்கி வழங்குதல் போல, பாண்டவன், பாண்டியன், என்னும் பதங்கள் பொருளால் தவறாயிருந்தும் ஒரு பொருளான என்று சிலர் மருண்டு நினைக்கிறார்கள். நிற்க.

வேளிர் வரலாற்று மறுப்பில் முதலியார் அவர்கள் ஐயங்கார் அவர்கள் கூற்றை மறுத்து உரைக்கவே, ஐயங்கார் அவர்கள் தாம் கொண்ட கருத்துக்கும் காத்தியாயனர் எழுதிய எழுத்துக்கும் ஆதாரம் தேடுவாராயினர். ஐந்து ஆண்டுகளாய்த் தேடியதின் பலனாகச் செந்தமிழ் தொகுதி 8-பகுதி 10-ல் ஐயங்காரவர்கள் தாம் முதலில் கொண்ட கருத்தையே நிலைநிறுத்தித் தமக்குத் தோன்றிய பல நியாயங்களால் எடுத்துச் சொல்வாராயினர்.

அவர் கொண்ட கருத்துச் சரிதானா? அவர் எடுத்துக்காட்டும் நியாயங்கள் வலியுடவைகள்தானா? என்று ஈண்டு ஆராயத்தக்கது.

நாம் இங்கு அர்ச்சுனன் சித்திராங்கதையை (=அல்லியை) மணந்தது உண்மை தானா? என்று ஆராயவரவில்லை. பார்த்தன் சித்திராங்கதையை (=அல்லியை) மணந்த சங்கதியை ஒப்புக்கொள்ளுவோம்.

சித்திராங்கதைக்கும் அர்ச்சுனுக்கும் பிறந்த பப்புருவாகனனுக்கும் பின்னிட்டா “பாண்டியன்” என்னும் பெயர்வழக்கு ஏற்பட்டது என்பதே ஈண்டு ஆராய்ச்சிக்கு எடுத்துக்கொண்டது.

மேலே, வார்த்தை யொற்றுமையும் பொருள் ஒற்றுமையும் இல்லை யென்று தெளிவாக மொழிநூல் (Philology) பலத்தைக்கொண்டு நாட்டினும். இனிமேல், சரித்திர ஆராய்ச்சியைக்கொண்டு பாண்டவன் என்பது பாண்டியன் ஆகாது என்று நாட்டுவாம்.

(இன்னும் வரும்.)

துடிசைகிழார்-அ.சிதம்பரனார்.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சைவசமயமும் சைவத்தவஸுவர்களின்

கடமையும்.

தோகுதி 5. பக்கம் 168. தோடர்ச்சி.

அன்றியும், இக்கோயில்களில் வேளாளர்க்கேயுரிய ஏர்நாட்டல், நாட்கதிர் கொள்ளல், முனாகொட்டல் முதலிய திருவிழாக்கள் பூர்வகாலந் தொட்டு இன்று வரை நடத்தப்படுதலால், இக்கோயில்கள் பூர்வத்தில் வேளாளரார் கட்டப்பட்டவை யென்பதை ஸ்தாபிக்கும். ஆதலின் இச் சிவாலயதருமங்களை மேற்பார்த்து நடத்துவதற்குச் சைவ ஆகமிகளாகிய வேளாளரே தகுந்த யோக்கியதையும் சிறந்த பாத்தியதையு முடையவர்கள். அங்ஙனமாகவும் சிவாகமத்தை “அநாதரணியம் பிரமாணமல்ல” வெனத்தமது பாவ்யத்தில் இகழ்ந்தும் மாயாவாதத்தை உண்மையெனச் சாதித்துமிருக்கிற சங்கராசாரியரைக் குருவாகக்கொண்டொழுகும் அந்நியமதஸ் தராயுள்ள ஸ்மார்த்தரைச் சைவக் கோயில்களுக்குத் தருமகர்த்தர்களாகவும் சிவமதக்கமிட்டிமெம்பர்களாகவும் நியமிப்பது மிகவும் அநீதியானகாரியம்.

விஷ்ணு கோயில்களுக்கு மகம்மதியரையும், மகமதியர் கோயில்களுக்குக் கிருஸ்துவர்களையும் நியமிப்பதைவிடக் கேவலமான செய்கை. ஏனெனில் கடவுள் ஒருவர் உண்டென்று ஒப்புக்கொள்ளும் மகம்மதியரிடம் சைவக்கோயில்களையும் வைஷ்ணவக்கோயில்களையும் ஒப்புவித்தல் ஏகதேசம் சற்றுநியாயம் நடக்கலாம். கடவுள் இல்லையென்பதோடு நில்லாமல் தாங்களே கடவுளென்று சாதிக்கும் மாயாவாதக் காரர்களாகிய ஸ்மார்த்தரிடம், கடவுள் அன்பின் வடிவமெனக் கடைப்பிடித்திருக்கும் சைவர் கோயில்களை ஒப்புவித்தல் ஆட்டுக்குட்டிக்குஒநாயைக்காவல்வைத்ததுபோலாம். இப்பொழுது நம்மவர் கோயில்களிருக்கும் பரிதாபமான நிலைமை மேற்

சொன்ன உபமானத்திற்குப் பொதுமான சான்றுபடரும். ஆகமிகளல்லா தார்க்கு ஆகமிகள்கோயில்களில் ஒருவிதமான பாத்தியதையும் கிடையாது.

சைவக்கோயில்களில் தருமகர்த்தர்களாகவிருக்கும் பெருமையும் செல்வாக்கும் விரும்பும் ஸ்மார்த்தன் எவனும் முதலில் சங்கராசாரியரைக் குரு வென வொப்புக்கொள்ளாது தள்ளிவிட்டு, திருக்கைய பரம்பரையில் வந்த சைவசமயாசாரியராயுள்ள (திருவாவதி துறைமுதலிய ஆதீன) மடாதிபதிகளின் காலில்விழுந்து சைவனாகவேண்டும். அவ்விதஞ்செய்துகொள்ள முன்னர் அவன் சைவவேஷங்களைப் பூண்டு சைவக்கோயில்களுட் புகுதல் அடாதசெய்கையாம். வைஷ்ணவர்களும் மகமதியர்களும் தங்கள் சமய காரியங்களில் அந்நியர்களைப் புகவிடமாட்டார்கள். அவர்கள் அவ்விதக் கண்டிப்பும் வைராக்ஷியமும் செலுத்துவது மூடபக்திஎன்றாவது மதவெறி என்றாவது இகழத்தக்கதன்று. ஒரு சமையத்தை வெளிப்படையாகத் தழுவித் கொள்ளாதவர்களுக்கும் அச்சமயத்தில் துழைய இடங்கொடுத்தல் எண்ணிறந்த தீங்குகளை விளைவிக்கும். சைவக்கோயில்க ளநேகவற்றிற்குத் தருமகர்த்தர்களாகவும் கட்டளை தாரராகவும் இருந்து வரும் மடாதிபதிகளும் சைவப்பிரபுக்களும் இவ்விஷயங்களைக் கவனித்து இதன்நியாயங்களை நமது காரணமுள்ள ஆங்கில துரைத்தனத்தாருக்கு எடுத்துக் காட்டிவாராகில், அவர்களுடைய உதவியும், தற்காலம் சிவமதக் கமிட்டிகளுக்கும் அதன்மூலமாய் சைவக்கோயில்களுக்கும் இனந்தெரியாமல் ஸ்மார்த்தர்களை நியமிக்கும் ஆங்கில ஜட்ஜுகளுக்கு அவ்விதம் நியமியாதிருக்கும்படி கண்டிப்பான வுத்தரவும் நிச்சயமாய்ப் பெறுவார்க ளென்பதிற் றடையில்லை. இவ்விஷயங்களில் சைவப்பிரபுக்கள் தாமே முயற்சிசெய்யவும், மடாதிபதிகளை முயற்சிசெய்யும்படித் தூண்டவும் கடமைப்பட்டிருக்கிறார்கள். அவ்விதம் செய்துகொள்ளாமல், அந்நியர் புகுந்துகொள்ள நம்சமயத்திலிங்கொடுக்கும் பட்சத்தில், சைவசமயம் அருமையாகக் கொண்டிருந்த கொள்கைகளும் கருத்துக்களும் நாளடைவிற்பேதப்பட்டு அச்சமயமும் முடிவில் நாசத்தையடையும்.

உதாரணமாக, ஸ்மார்த்தர்கள் மாத்திரம் தனியாக மேற்பார்க்கும் கோயில்களிலெல்லாம் தமிழ்வேதம் அவமதிக்கப்படுவது மல்லாமல் சிவ பெருமானுக்குச் சோடச வுபசாரங்களில் ஒன்றாகிய தேவாரப்பணிவிடை முறைப்படி நடத்தப்படவில்லை. மாணிக்கவாசக சுவாமிகளின் திருவெம்

பாவைத்திருநாள் சீராகநடைபெறவில்லை. இன்னும் கொஞ்சநாளில் இவை களை முற்றிலும் ஒழித்துவிட முயல்வார்கள் போலும் இவற்றையெல்லாம் நம்சைவசமயிகள் பொறுமையோடு பார்த்துக்கொண்டிருந்தல் இன்னும் பெருங்கேடுகளுக்குக் காரணமாகும், சமயவுண்மைகளில் ஒருவருக்குள்ள அபிமானமே சமயவைவரக்கூடிய மெனப்பபடும்.

நம் சைவசமயிகள் ஒவ்வொருவரும், வைஷ்ணவரையும் மகமதியரையும் போல், கண்டிப்பும் வைவரக்கூடிய முடையவராய்த் தங்கள் சமய காரியங்களில் அந்நியர்நுழைந்து கொள்ளாமலும், அணுவளவும் பேதப் படுத்தாதபடியும் காத்துக்கொள்ள வேண்டும். அவ்விதம் செய்யாமலிருப்பது, நம்மவர்களுக்கு நமது சமயவுண்மைகளில் போதுமான உறுதியும் திருநாள் முயில்லை பென்பதைக்காட்டும்.

சமயஞானமும் அநுஷ்டானமும்.

நாம் உண்மையெனவும் சரியெனவும் அறிந்ததை நமது அநுஷ்டானத்திற்குக் கொண்டுவருதல் நாம் உலகத்தாருக்குச் செய்யவேண்டிய தருமங்களிலெல்லாம் மிகமேலாகியதருமமாம். அங்ஙனம் அநுஷ்டித்துக் காட்டுதல் ஆயிரக்கணக் காணபிரசங்கங்களையும் வெற்றுரைகளையும்விடபிற றைநல்வழிகளில் நடக்கும்படிநாண்டுதற்கு வலியுடைத்தாதலால், அநுநாம் உலகிற்குச் செலுத்தவேண்டிய கடமையுமாகும், இஃதன்றியும் நாம்கற்ற அறிவைப்பயன் படுத்தவேண்டுமானால் அவற்றை நாம் அநுஷ்டானத்திற்குக் கொண்டுவராத அறிவையுடைத்தாயிருப்பதைக் காட்டிலும் அறிவில் லாத மிருகஜாதிகளாய்ப் பிறத்தல் நன்று. அளவிறந்த சாஸ்திரங்களைக் கீற்றுத் தேர்ச்சியடைந்தவர்களைவிட அவற்றில் ஒரு சிறிது பாகத்தே யேனும் அநுஷ்டானத்தினுடையவனே மேலானவன். அறிவில்லாத மனிதன் அநுஷ்டானத்திற் கொண்டுவராதிருந்தல் மன்னிக்கத்தகுந்தது. அநுஷ்டானமில்லாத மனிதன் எவ்வளவுக் கெவ்வளவு அறிவும், கல்வியும், அடையப்பெறுகிறானோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு அதிகமாகவே இகழப்பட வேண்டும்.

இன்னும் வரும்
C. சங்கரராயர் B. A.

சைவமடமும் ஸ்மார்த்தமடமும்.

சுத்தாத்துவித சித்தாந்த வைதிக சைவமடத்திற்கும், கேவலாத்துவித ஏகான்மவாத ஸ்மார்த்த மடத்திற்கும் எவ்வகையிலுஞ் சம்பந்தமில்லையென்பது உலகப்பிரசித்தம். எங்ஙனமெனின், சைவர்—வேதாகமங்களிரண்டினையும் ஈர்வரன்வாக்கென்பர். ஸ்மார்த்தர் வேதம் சுயம்பு ஆகமம்கற்பிதமென்பர். சைவர்—தெய்வமொன்றுண்டு அத்தெய்வத்திற்குச் சராசரப் பிரபஞ்சம் எந்நாளும் அடிமைப்பொருளும் உடைமைப்பொருளுமென்பர். ஸ்மார்த்தர்—எல்லாம் பொய்தானே ஏகம்பிரமந்தானே அதுவும் நான்தானே யென்பர். சைவர்—பதிபசுபாச மூன்றும் அனாதிநித்தியமென்பர். ஸ்மார்த்தர்—பதியொன்றே சத்தியம் பசுபாசமித்தை யென்பர். சைவர்—தத்துவமுப்பதாறென்பர், ஸ்மார்த்தர் தத்துவமறு பத்துநான்கென்பர், சைவர்—விபூதி, உருத்திராட்சம், பஞ்சாட்சரம் சிவபூஜை எக்காலத்துஞ் சத்தியசாதனங்களென்பர். ஸ்மார்த்தர்—இவையனைத்தும் விவகாரத்திலன்றிப் பாரமார்த்தத்தில் பொய்யென்பர். சைவர்—கடவுள் உலகில் உள்ளும் புறம்பும் அத்துவிதமாகக்கலந்து சர்வவியாபகராயிருப்பனென்பர். ஸ்மார்த்தர்—பிரமம் உபாதிவசத்தால் மண்ணும் பிரமம், மனிதனும் பிரமம், ஆடும் பிரமம், மாடும்பிரமம், பல்லக்கும்பிரமம் அதிலேறுபவனும்பிரமம், அதைச் சுமப்பவனும் பிரமம், துன்பஞ்செய்பவனும் பிரமம், அதையேற்றுக்கொள்பவனும் பிரமம் என்பர். சைவர்—ஈர்வரனாலைதிட்டிக்கப் பட்ட மும்மூர்த்திகளும் தெய்வமென்பர். ஸ்மார்த்தர்—பிரமம் மாயையிற் பிரதிபலிக்கமும் மூர்த்திகள் பொய்த்தோற்றமென்பர். சைவர்—அறுபான்மும்மை நாயன்மார்களைப் பரமஞானிகளென்பர். ஸ்மார்த்தர்—அவர்கள் சாமான்னிய பக்திகாண்டுகளென்பர். சைவர்—தேவாரதிருவாசகங்களைத் தமிழ்வேதமென்பர். ஸ்மார்த்தர்—அல்லவென்பர், சைவர்—ஆன்மாக்கள் தங்கள் அஞ்ஞானநீங்க முத்தியடைவரென்பர். ஸ்மார்த்தர்—முத்தியென்பதொன்றில்லை ஆன்மாவாகிய தன்னைவிசாரணையில் தன்னைப் பிரமமாகக்காணுவதே அந்நிலையென்பர். இவையிங்ஙனமாக, திருப்பணந்தாள் ஆதினம் ஸ்ரீ சொக்கலிங்கத் தம் பிரான்சுவாமிகள் கும்பகோணம் ஸ்ரீ சங்கராசாரிய சுவாமிகளிடம் சென்று விபூதிப்பிரசாதம் பெற்று அவராசீர்வாத மேற்றுவந்ததாக ஆங்கிலேய இந்து பத்திரிகையினால் தெரியவருகிறது. இஃதுண்மையேல் வைதிகசைவ சமயவரம்பு தடுமாறி விட்டதாகக்கொள்ள வேண்டியவருமன்றோ? கொள்ள வேண்டியதில்லையெனில், கொள்ளவேண்டிவது தானென, திருக்கலைய பரம்பரைத் திருவாவதிதுறை யாதீனத்தில் அருள்வண்மையும் கொடைவண்மையும் வாய்ந்து, வைதிக சைவசமயாபி விருத்திக்கு இலக்காக எழுந்தருளியிருக்கும் மகாசந்நிதானத்தில் ஷெதம்பிரான்சுவாமிகள் உண்மை தெரிந்து கொள்ளும்படி விரும்புகின்றனம். அங்ஙனம்செய்யேம் நம்பிரியப்படி செய்வேமென்பாரேல், நாமினிமொனம்.

மெய்கண்ட சம்பிரதாயமென்மேலு மோங்குக.

மணவழகு.